

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

DIANA PALMER

TAKISTUSTEST
HOOLIMATA

Originaali tiitel:
Diana Palmer
Hunter
2007

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1990 by Diana Palmer
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01421723
ISBN 978-9949-82-999-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee
----

1

Laua taga istuva hallipäise mehe mõlemad käed olid laua peal kokku pandud ning tema sinised silmad olid pilukil ja otsustavad.

Hunter tahtis talle vastu vaielda. Ta oli varemgi endale antud ülesandeid vaidlustanud ja Eugene Ritter oli taganenud. Seekord aga vanamees seda ei oleks teinud. Hunter tajus Ritteri otsusekindlust juba enne, kui oleks püüdnud tööst ära öelda.

Loomulikult ei lasknud ta sellel end takistada. Phillip Hunter oli vastasseisudega harjunud. Viimase kümne tööaasta jooksul Ritter Oil Company sisejulgeolekujuhina oli ta üsna harjunud silmitsi seisma igasuguste vastastega, vargahakatistest vastase agentideni, kes üritasid Ritteri avastatud strateegiliste metallide leiukohti enda valdusse saada.

„Kõrb ei ole naiste jaoks sobiv koht,” ütles ta vanamehele. Ta istus mugavalt sirge seljatoega toolil ja nägi välja sama hirmuäratav kui tema apatšidest esivanemad. Ta oli väga tõmmu, süsimustad juuksed tavalises soengus ja silmad kõhnas kitsaste huultega näos peaaegu mustad. Ta oli ka väga pikk ja lihaseline. Isegi tema hästiistuv hall ülikond ei varjanud tundidepikkuse treeninguga vormis hoitava keha tugevaid kontuure. Hunter oli endine roheline barett ja palgasõdur ning oli töötanud lühikest aega isegi Luure Keskagentuuris. Ta oli väikerelvade ekspert ja saavutanud karatetreeningus musta vöö. Ta oli kolmekümne seitsme aastane, loomult üksildane, vallaline ja otsustanud selleks ka jääda. Tal polnud mingit tahtmist sõita koos Eugene'i seksika väligeoloogiga Arizonasse uuringuteks ettevalmistusi tegema. Jennifer Marist oli üks väheseid inimesi, kes teda ärritas. Naine näis pidevalt täbaratesse olukordadesse sattuvat ja alati saadeti just Hunter teda hädast välja aitama.

Naise viimane uurimistöo oli ta vaenlase agentide poolt ohtu seadnud ja lõppenud mõned kuud tagasi varitsusega tema korteris. Kaks meest saadi kätte, kuid kolmas oli veel vabaduses.

Hunter ja Jennifer olid vanad võitluskaaslased. Neid oli saadetud sagedamini koos tööülesandeid täitma, kui Hunterile meeldis. Nad panid sädemed lendama nagu kaks kõva kivi, aga see võis ohtlikuks osutada. Mehele ei meeldinud valged naised, aga Jennifer oli ainulaadne. Tema teravale mõistusele lisanduv õrn blond ilu muutis

mehe närviliseks. Jennifer oli ainus naine, kes oli kunagi mehele niimoodi mõjunud, ja see ei meeldinud talle. Juba mõtegi sellest, et ta peab terve nädala selle naisega kõrbes kahekesi olema, ärritas teda.

„Jennifer ei ole lihtsalt naine, vaid üks minu parimaid geolooge,” vastas Eugene. „See võib osutuda rikkaks leiukohtaks ja ma vajan sealt saadavat uut kapitali. Jennifer ei saa sinna üksinda minna.”

„Ma võin mõne oma töötaja temaga kaasa saata,” vastas Hunter.

„Sellest ei piisa. Jennifer on selle ülesande pärast korra juba ohtu sattunud. Ma tahan parimat ja see oled sina.”

„Kas sa pole märganud, et me ei saa omavahel kuigi hästi läbi?” küsis Hunter läbi hammaste.

„Sa ei peagi temaga läbi saama. Pead ainult vaatama, et keegi tema kaarte ega uuringutulemusi kätte ei saaks.”

Ta surus huuled kokku. „Leiukoht asub Arizonas apatšide reservaadi lähedal. Sa võid vanaisa vaatama minna.”

„Seda võin ma teha ilma sinu eksinud naiivitari järele vaatamatagi,” lausus Hunter külmalt.

„Jennifer on geoloog,” tuletas vanamees talle meelde. „Tema välimusel pole elukutsega mingit pistmist. Jumal küll, mu teiste naistöötajatega saad sa ju hästi läbi, miks siis mitte Jenniferiga?”

See oli küsimus, millele Hunter tegelikult vastata ei tahtnud. Ta ei saanud ju Eugene'ile öelda, et naine köidab tema meeli nii väga, et ta ei suuda tema läheduses

tegutseda. Tä ei otsinud armusuhet, kuid Jenniferi ihkas ta kirglikult. Aastate jooksul oli ta suutnud oma iha naise järele päris hästi taltsutada, kuid viimasel ajal ei saanud ta sellega enam hakkama. Temaga koos kõrbes olemine oleks liiga suur kiusatus. Midagi võib juhtuda ja mis siis saab? Tal olid omad põhjused, miks valged naised talle ei meeldinud, ja tal polnud vähimatki tahtmist sigitada last, kes nagu temagi ei suudaks kohaneda eluga valgete maailmas. Valged ja apatšid lihtsalt ei sobi kokku, kuigi ta ärkas tihti higisena, sest nägi Jennifer Maristist värvikaid unenägusid.

„Sa võid alati ähvardada töölt lahkumisega,” soovitas Eugene terava muigega.

„Kas sellest oleks abi?” küsis Hunter.

Eugene raputas lihtsalt pead.

„Sel juhul,” ütles Hunter ainult talle omase varjatud nõtkusega püsti tõustes, „ei vaevu ma seda tegema. Millal me lahkume?”

„Kohe varahommikul. Piletid ja motelli broneeringu saate sekretäri käest. Te vajate aega matkavarustuse kokkupanemiseks, nii et esimese öö ööbite motellitoas. Phoenixist Tucsonisse lendamiseks ümber istudes teesklete Jenniferiga abielupaari. Loodetavasti eksitab see jälitajaid ja annab teile mõlemale aega piirkond üle vaadata, enne kui nad oma veast aru saavad ja tagasi tulevad. Võta parem meie Arizonas asuvate töötajatega ühendust ja teavita neid plaanist.”

„Teen seda kohe.”

„Katsu mitte nii masendunud välja näha, eks?” pomises Eugene süngelt. „See rikub tuju ära!”

„Lõpeta siis minu Jennifer Maristi saatjaks määramine.”

„Sa oled minu ettevõttes küll ainus mees, kes selle üle kurdab.”

„Ma olen apatš,” lausus Hunter uhkelt. „Tema on valge.”

Eugene oli kaks korda abielus olnud ja ta polnud rumal. Ta oskas väga hästi ridade vahelt lugeda. „Ma saan aru,” sõnas ta. „Kuid see on tööasi. Pead sellega hakkama saama.”

„Kas ma siis ei saa või?” pomises Hunter. „Kas ütled talle ise või tahad, et mina seda teen?”

„Mina naudin seda rohkem kui sina,” naeris Eugene. „Ta hüppab kindlasti rõõmust lakke. Sind võib-olla üllatab, aga ta peab sind vastikuks ja ebameeldivaks. Ta võitleb selle vastu kindlasti sama tugevasti kui sina äsja.”

See ei üllatanud Hunterit. Tal oli tunne, et Jennifer tunneb tahtmatult samasugust külgetõmmet nagu ta isegi ja võitles selle vastu sama tugevasti. Nende suhe oli olnud algusest peale keeruline ja vaenulik.

„Tal pole sellest rohkem kasu kui minul,” pomises Hunter. „Aga ära ütle, et ma sind ei hoiatanud, kui ta lõpetab lõkke kohal vardas.”

Eugene'i sinised silmad särasid. „Olgu. Ei ütle.”

Hunter lahkus ja kõndis mööda koridori nii külma ning vihase näoga, et üks töötaja keeras teda nähes otsa

ringi ja läks tulnud teed tagasi. Mõne Eugene'i inimesega olid tal üsna head töösuhted, kuid enamik neist hoidis temast eemale. Jäine härra Hunter oli hästi tuntud. Ta oli ainus poissmees, kes ei pidanud naiste lähenemiskatseid tõrjuma. Naised kartsid teda. Kõik peale Jenniferi, kes kõigest jõust talle vastu võitles.

Ja nüüd veedab ta naisega nädala kõrbes, mõtiskles ta. Ta süütas kõndides sigareti ja puhus välja paksu suitsupilve. Alles eelmisel nädalal oli ta suutnud suitsetamise maha jätta. Nüüd alustas ta uuesti ja see oli Eugene'i süü. Tühise raha eest oli ta valmis lõpetama, minema reservaati tagasi ja hakkama hobuseid kasvatama. Kuid siis sureks ta lõpuks igavuse kätte. Ei, ta peab lihtsalt leidma mooduse, kuidas Jennifer üle elada. Ta lubas endale, et ühel päeval kõnnib ta lihtsalt uksest välja ja jätab Eugene'i sinnapaika.

2

Jennifer Marist jagas kabinetti mitme teise geoloogi, tootäie kõrgtehnoloogiliste seadmete, kaartide, jooniste ja erinevate mööblitükkidega. Headel päevadel mahtusid tema ja teised Ritter Oil Corporationi heaks töötavad geoloogid oma individuaalsete ja ühiste projektidega toimetades hästi ühte tuppä ära. Täna ei olnud kahjuks hea päev. Ruumis valitses kaos, nii et Jenny tundis lausa kergendust, kui suur ülemus Eugene Ritter ise palus tal oma kabinetti tulla.

Ta kõndis aeglaselt mööda pikka koridori, nautides suurtest klaasakendest avanevat ilusat vaadet Oklahoma osariigis asuvale Tulsa linnale ja selle kõnniteed ääristavale lopsakale taimestikule. Jenny oli kahekümne seitsme aastane, kuid nägi palju noorem välja. Tema

pikad heledad juuksed olid pehmed ja lainelised, tumesinised silmad elavad ning rõõmsad. Ta kandis valge kootud kampsuni juurde lihtsalõikelisi halle pükse, kuid nägi ikka välja nagu kaanetüdruk. See on tema needus, mõtles ta, et mehed märkavad ainult ilusat nägu, mitte selle taga olevat isiksust ja intelligenti. Õnneks olid temaga koos töötavad mehed temaga nüüdseks harjunud ja mitte keegi ei vilistanud ega teinud seksistlikke märkusi, kui ta tuppa astus. Nagunii olid nad kõik abielus, välja arvatud Jack, aga tema oli kuuekümneme viie aastane ja seega Jenny maitse jaoks natuke liiga vana.

Lõppkokkuvõttes oli Jenny abielumõtetest juba loobunud. Talle oleks see meeldinud, aga hoolimata moodsast maailmast, milles ta elas, olid kaks ainukest meest, kellega ta oli kunagi abiellumise piirile jõudnud, keeldunud teda tema maailmaränduri elukutsega jagamast. Nad tahtsid kena väikest naisukest, kes püsiks kodus, keedaks, koristaks ja kasvataks lapsi. Õige mehega poleks Jennyl selle vastu midagi olnud, aga ta oli kulutanud aastaid geoloogiks õppimisele. Tal oli hea palk ja ta oli üks oma ala parimaid. Selle vahetamine põlle vastu tundus raiskamisena. Aga samas polnud ta võibolla kohanud õiget meest, kelle jaoks oleks tahtnud kompromisse teha.